

Svedectvo väzňa Jozefa

2012-06-12 15:57:02

Chvála Kristu a Márii!

„Ježiš sa zastavil na brehu jazera!“

Rovnako ako pred viac ako dvoma tisícročiami, aj dnes sa Pán Ježiš zastavuje na brehu ľudských srdca a hľadá tých, ktorí by dokázali zanechať svoje loďky a siete plné rýb a ktorí by darovali svoje schopnosti, túžby, bohatstvo a lásku do služby Bohu a ľuďom. Je však potrebné, aby si ľudia v tomto skazenom a prehnitom svete všímali a spoznávali toho, ktorý ich povoláva.

Prešlo 13 rokov, od vtedy, čo som prvý krát vystúpil na horu Zvir v Litmanovej. Po návrate z väzenia ma tu zobrala moja mama. Aj keď s nechutou a so zlosťou – nakoniec som sa, na prosbu mojej mamy rozhodol ísť s ňou. Bola pekná, prvá februárová nedeľa, všade veľa snehu. Pofukoval slabý vietor. S mamou sme vošli najprv do izbičky zjavení, kde sme sa spolu modlili...Mal som v srdci taký zvláštny pocit. A po svätej spovedi som sa cítil tiež akosi zvláštno. Ťažko sa to dá opísať. Vo svojom vnútri som cítil obrovskú radosť. Že som poslúchol moju mamu a šiel som s ňou do Litmanovej. Tá krásna liturgia, svätý ruženec a piesne, ktoré sa tam spievali, to všetko ma hlboko dojalo. Po skončení obradov sa začali pútnici rozhádzať. Odchádzali ku autobusom, vracali sa domov. Ja som po celý ten čas stál pod krížom a pozeral sa smerom ku izbičke na obraz Božej matky. Ľudia už z hory odišli, odchádzali aj tí poslední. Už tam nebolo skoro nikoho, ale ja som tam stál ako prikovaný. Po tvári mi stekali slzy. Plakal som. A mal som taký úžasný pocit a zároveň takú pokojnú myseľ ako dávno nie. V hlave sa mi ako keby premietol môj dovtedajší život a ja som si vtedy sľúbil a prosil Matku Božiu, že tam chcem zostať. A že to miesto už neopustím.

Ďakujem Bohu a Márii, že po trinástich rokoch nemám na hore Zvir vymeskaný ani jeden mesiac. V Litmanovej nás všetkých združuje Ježišova a naša matka. Panna Mária. Nabáda nás, aby sme bez rozdielu rasy, povolania a postavenia stali sa Ježišovými bratmi, sestrami a priateľmi. K týmto Ježišovým bratom, sestram a priateľom chcem prijať aj vás všetkých, ktorých mi Pán Boh dáva do cesty. Lebo lásku a vzájomné vzťahy je treba budovať so všetkými ľuďmi. Preto chcem a prosím Boha a Máriu, aby sa v našom vrcholovom tábore, na hore Zvir nachádzalo ohnisko lásky. Ako symbol tepla domáceho kozuba., okolo ktorého sa stretajú s ružencom v ruke tí, ktorí boli vo veľkej núdzi, na pokraji spoločnosti tí, ktorí mali nešťastné životy, ktorí boli odvrhnutí a ktorých sa zriekli ich rodiny, rodičia, blízki i celá spoločnosť. Závislí na drogách, alkohole, automatoch, počítačoch. Tí, ktorí celkom zabudli na Boha – na nášho stvoriteľa. Od toho ohniska chcem aby sme prinášali lásku medzi všetkých ľudí. Prosíme tam Pannu Máriu o silu a milosť. Aby sme dokázali milovať každého človeka. Aby sme hľadali dobro a dokázali odpúšťať a milovať aj tých, čo nás nenávidia a nami opovrhujú.

Mám 52 rokov. Narodil som sa v jednoduchej katolíckej rodine. Moji rodičia boli ľudia veľmi dobrí, spravodliví a nábožní. Ani za čias komunizmu nezapredali svoju vieru za kariéru, alebo iné výhody. Viedli nás k viere v Ježiša Krista. Od detstva som chodil ministrovať, ku sviatostiam – ale teraz mi to tak pripadá, že to bolo všetko iba na pohľad... V skutočnosti bola moja viera iba povrchná. Vo svojom vnútri som neprijal Ježiša za svojho Pána, nebol som

ochotný podriaadiť sa mu. V maličkostiach a už vôbec nie vo veciach dôležitejších. Návštevy kostola zanechali síce vo mne presvedčenie, že Pán Boh existuje, ale to bol začiatok i koniec mojej viery. Myslel som si, že v Boha treba veriť – ale s mierou. Že Bohu treba niečo obetovať – ale nie veľa.

Po skončení základnej školy som išiel študovať na strednú stavebnú priemyslovku a tým pádom som začal bývať na internáte. Domov som chodil len na víkendy. To už o mne moji rodičia stratili aký- taký prehľad, čo o mne dovtedy mali. Tu som pomaly začínal s alkoholom, aj s ľahšími drogami – s liekmi...Začal som chodiť po fuškách. Po rôznych brigádach. Zvykal som si túlať sa po meste v nočných hodinách, po reštauráciách, baroch. Do života mi pribúdali kamaráti so zlou povestou. Sám som sa začal vulgárne chovať a čo je najhoršie – začal som si namýšľať, že ja som NIEKTO. V mojom vnútri začínal neporiadok a chaos. Začal som privoniavať slastiam tohto sveta...Po prvom ročníku priemyslovky som sa dal preložiť do obvyčajnej odbornej školy, kde som sa doučil remeslu. Postupom času som začal zvyšovať dávky piva, alkoholu, cigariet, zväčšoval sa počet vulgárnych a oplzlých slov v mojom slovníku. Mojm druhým domovom sa stali zafajčené krčmy a pohostinstvá. To bol môj druhý svet, o ktorom moji blízki a rodičia vedeli veľmi málo. Pod vplyvom alkoholu a analgetík som začínal byť agresívnejším, začali konflikty s políciou. Mojm rodičom sa podarilo vybaviť mi základnú vojenskú službu na dva roky do Čiech. Domnievali sa, že na vojne sa zmením k lepšiemu. Ale aj tam som si so sebou pritiahol problémy s alkoholom. Musel som nadsluhovať celé dva mesiace. Po vojne som sa dostal pracovať na západné Slovensko. Tam som aj býval. A tam som si vyslúžil aj svoj prvý podmienený trest. Alkohol sa ma stále držal. V práci, na fuškách, medzi kamarátmi. Stále viac a viac sa mi zažíal do môjho tela. Vyskytli sa prvé „okná“, nedokázal som sa ovládať, kontrolovať svoju povahu. Skutočnosť, že sa zo mňa nestal zodpovedný človek, akého vtedy rodina potrebovala spôsobovala vo mne občas pocit viny, ktorý som vtedy nechápal. Ale už vtedy mi to spôsobovalo bolesť. Aby som to ako tak ukryl pred ľuďmi – tváril som sa ako tvrdý, pyšný a hrdý človek. Stával som sa však stále horším. Moji jediní priatelia boli alkoholici, narkomani a celá tá spodina spoločnosti. Zabúdal som sa vracieť z práce domov, niekedy som domov neprišiel aj niekoľko dní. Prespával som u kamarátov alkoholikov a narkomanov. Báľ som sa aj sám seba. Lebo som nevedel či pod vplyvom alkoholu a liekov nespôsobím niečo zlé, čo ma poznačí na celý život. Dostal som sa do väzenia na niekoľko rokov...

Neodsedel som si celý trest, ale aj tak, po návrate z väzenia som začal žiť tak ako pred tým. Len s tým rozdielom, že som bol ešte agresívnejší a do života mi vstúpili zbrane, krádeže, lúpeže a bitky. Domov som už chodieval veľmi málo. Vydržal som takto jeden rok. Bola to príprava na cestu spať do väzenia. Na veľa rokov. Keď mám byť úprimný, aj som bol rád, že idem do väzenia – aj keď som nesúhlasil s tým, za čo ma odsúdili. Aj v tomto treste našli porušený zákon a opäť ma skôr prepustili. Už počas väzenia som si začal uvedomovať, čo zlé som všetko napáchal, ako veľmi som ublížil rodine, mojej mame a všetkým mojm najbližším. Začal som chápať ako som si zmýlil kroky života. V tichu a samote som začal spoznávať svoje poblúdenie a svoj predchádzajúci život. No musel som prejsť dlhé roky väzením, dlhým prehováraním mojej mamy, aby som s ňou navštívil Litmanovú a Žakovce. Aby som spoznal, že Pán Ježiš prišiel na tento svet nie pre spravodlivých, ale pre nás – hriešnikov. Nieko to pochopí skôr, nieko neskôr. Nieko až vtedy, keď už je neskoro, keď príde o všetko najdrahšie čo na tomto svete mal. Svetlo, ktoré mi padalo po celé tie roky cez mreže do mojich cieľ vo väzniciach – tak volám všetky moje utrpenia, bolesti, trápenia, všetku prácu a starosti, ale aj sväté omše, sviatosti, ku ktorým som pristupoval aj vo väzení – pôst, ruženec – to všetko som obetoval za ľudí, ktorým som akýmkoľvek spôsobom ublížil. Za rodinu a za všetkých, tých, ktorých mi denne Pán Boh dával do cesty.

Kto ani z časti neprešiel taký život a také peklo ako ja, ten to ťažko pochopí. Nie nechcem obhajovať časť svojho života. Viem, že problémy som si zavinil sám. Svojou tvrdohlavosťou, pýchou a preto si musím svoju zodpovednosť pred Bohom niesť sám. Denne sa modlím za to, aby som sa neobzeral dozadu, čo som prežil, aby som už alkohol a drogu nezobral viac do ruky, ale občas ma myšlienky pri písaní k tomu donútia. Bol som veľkým alkoholikom. Býval som aj tri krát denne opitý. Ale ešte aj to mi bolo málo. Musel som si vyskúšať ešte aj drogy. Nevieť čo mi zo začiatku dávali za svinstvá, ale po ich užití som začal nenávidieť ľudí. Nezniesol som na sebe cudzí pohľad. Báľ som sa aj sám seba.

Pán Ježiš nás vyzýva – majte vieru v Boha a sľubuje nám, že celkom určite dostaneme o čo v modlitbe prosíme. Ale musíme najskôr odpustiť, ak máme niečo proti niekomu, aby aj nám bolo odpustené. Panna Mária je naša lekárka – len aby sme zdokonaľovali našu dôveru ku nej. Spríjemňuje nám život, dáva nám radosť, pokoj do duše, vyrovnanosť. A zjednocuje nás s Božou vôľou.

Boh je láska a lekár duší – je láska a nič mu nemôžeme dať, lebo nič nemôže od nás prijať len lásku. Pán Boh hovorí – láska k blížnemu spočíva v tom, čo sme urobili jednému z týchto mojich najmenších – mne ste urobili. A čo ste im neurobili ani mne ste neurobili. Podľa toho budeme raz súdení.

Boh je neviditeľný, ale žiada od nás viditeľné prejavy lásky. Je nehmotný, ale čaká na pokrm a nápoj. Nemá telo ale pýta odev, je úplne voľný, ale túži po našej návšteve vo väzení, v nemocnici...Je všadeprítomný a prosí nás o cesty a o nocľah. Či milujeme Boha, to nám povedia ľudia, ktorí sú od nás biednejší a s ktorými sa denne stretáme.

Milujme ľudí aj keď je to proti nášmu rozumu, aj proti srdcu. Aj vtedy milujme, keď nám rozum hovorí, že sa tým strápňujeme, že si tým škodíme na zdraví, na majetku, že zdravotne upadáme a chudobnieme. Keď si pomyslí aký som kresťan, je mi z toho nanič, čo všetko dobré som odmietol, koľkú príležitosť pomôcť druhým som premárnil a keď nie, tak som to robil s odporom a nechutou.

Náš život je poznamenaný izoláciou. Na každom kroku nápisy: vstup zakázaný, vyhradené len pre chodcov, nevstupovať...Pri vstupe do budovy sa nám do cesty postaví strážnik. Dobrovoľne a vedome utekáme do izolácie. Ale Boh tak nekoná. Otvára nám náruč, svoje srdce. Aj my by sme mali tak robiť. Mali by sme vystúpiť zo svojej izolácie, mali by sme si uvedomiť svoju zodpovednosť za iných. Naše srdce nás denne odsudzuje za naše skutky, správanie, nevšímavosť a lenivosť. Ale Boh je väčší ako naše srdce a všetko vie. Človek vydrží veľa, vždy si nájde ospravedlnenie pre svoje zlé činy. Bude obviňovať iných, bude unikať prostredníctvom rôznych zábav, drog, alkoholu, televízie...Nebude uznávať autority. Toto všetko sú len snahy vyhnúť sa stretnutiu s vlastnou vinou a vlastným svedomím. Mali by sme sa snažiť viac preniknúť do tajomstva vlastnej duše, snažiť sa byť viac úprimnými a otvorenými.

Sedím za stolom a rozmýšľam. A píšem. Teraz sa mi zas vracajú myšlienky späť. O pár rokov dozadu. V mojom srdci je ešte veľa žijúcich výčitiek. Vrátili sa my myšlienky ako som išiel hrať o peniaze, ktoré som stále potreboval na lieky a alkohol, čo som kombinoval a užíval. Takým spôsobom som si našiel aj cestu ku drogám.. Dvíham telefón a vytáčam číslo. Volám môjmu „kamarátovi“, ktorý býva v inom meste. Ozýva sa mi známy hlas a pýta sa: Kto je? Ja položím. Ešte stále cítim ku tomu odpor a aj strach, aký to môže mať následok. Prečo? Prečo si

položil sluchátko, keď si ho počul? Hovorí mi vnútorný hlas. Viem, že to ma zlý tlačí do toho svinstva. Som v takej slabšej kríze, mám ešte nejaké prášky, ale je toho málo a bojím sa, čo bude ďalej. Keď to užijem. Ako vydržím vonku. A tak chodím a hľadám ďalších známych aby som si mohol aspoň vypiť alebo zohnať peniaze do lekárne. Stretol som ďalšieho „kamaráta“ - hráča kariet. Po krátkom rozhovore o tom, ako zohnať peniaze ma berie so sebou do jedného starého bytu v suteréne, kde sa hrá o peniaze. Hrať karty som vedel. Predstavil ma, lebo to bola uzavretá spoločnosť. Povedal im o mne pár slov aby sa uspokojili. Mali pri sebe zbrane, na stole ležali nože. Dvoch som poznal tak letmo z väzenia. Bol tam jeden, ktorý mal pri sebe veľa peňazí. Potreboval som vyhrať nejaké a čo najskôr odísť odtiaľ preč. Alkohol tam bolo dosť, ale vo vzduchu bolo cítiť veľké napätie. Hrali sme oko. Vládlo tam ticho až mi mrzlo v kostiach. Ale ja som potreboval rýchle peniaze. Cítil som, že ma alkohol stále viac rozoberá. Asi okolo polnoci, keď bolo v banku vyše 30 000 korún som nahlásil, že po rozbití banku odchádzam. Všetci súhlasili. Im nešlo o mňa. Ale o toho, čo mal veľa peňazí. Premýšľal som, že keď príde na mňa rad, tak zahrám o celý bank. Buď vyhrám, alebo prehrám! Mal som „priateľa“, ktorý tam bol so mnou a povedal, že do 24 hodín budú mať peniaze alebo tovar o tej hodnote čo je v banku. Dostal som kartu – položil som na peniaze a povedal bankárovi – o všetko! Nejdem opisovať to veľké napätie. Vyhral som. Stiahol som peniaze k sebe, odrátal 30 000 korún a schoval ich do vrečka. Pár tisíc som vrátil do banku za vypitý alkohol a pohostenie. Podali sme si ruky a spolu s „kamarátom“ som odišiel von. Pripadalo mi ako keby som vyšiel z iného sveta. Z nejakého pekla. Vonku na ulici som sa rozlúčil, zavolať som si taxík a išiel som preč. Čo najďalej z toho miesta, kde som prežíval toľkú úzkosť a strach.

Za krátky čas som peniaze rozhádzal. Na alkohol, v lekárňach, baroch a medzi tých najhorších, medzi ktorých som sám patril. Znova som sa dostal do núdze. Znova som bezcieľne blúdil studenými ulicami po rôznych mestách. Cítil som sa sám a strašne opustený. Prečo? Prečo mám taký život? Prečo žijem život štvanca? Prečo žijem, keď si neviem rozkázať? Bože, na čo sa mám takto trápiť? Načo takto pomaly zomierať? Stále a stále som si kládol vždy nové a nové otázky. Vždy keď som bol ako tak pri rozume. V duši som túžil za svojou rodinou, ďalšie sklamanie som sa snažil pochovať na dne srdca. Premáhalo ma bolestné tušenie, že ma už nikto nechce. Svoj žiaľ, beznádej a smútok som zalieval alkoholom. Keď nebol ten, poslúžila okna, denaturovaný liek, novodurové lepidlo. Na Pána Boha som si spomenul, len keď som mal obavy pred políciou. Alebo keď som potreboval zohnať peniaze na alkohol alebo lieky. Väčšina známych alebo kamarátov bola presvedčená, že som sa asi zbláznil. Cez deň som sa hanbil chodiť po meste. Niekedy, keď som išiel okolo kostola, tak som aj vošiel dnu. Postavil som sa do kúta, alebo som si kľakol a prosil som. „Bože, čo mám robiť, ako sa mám zbaviť alkoholu a všetkého toho svinstva, keď už som taký slabý, že nemôžem bez toho vydržať? Keď sa už celý trasiem? Ježišu, mne sa už nechce viacej žiť, takto sa trápiť a pomaly zomierať“

Občas som si vyľadaval tmavú pivnicu. Tam som si priniesol niečo vypiť, lieky a tam som v podnapilom stave plakal a premýšľal o svojej rodine. Vždy som skončil pri myšlienke skončiť so životom a s trápením. Začal som po večeroch a nociach vyhľadávať tie najhoršie partie. A tam som už celkom začal hazardovať so svojím životom. Aj tu som zistil, že Pán Boh ma musí mať asi veľmi rád. Veď mi priložili viac krát zbraň ku hlave, keď som provokoval a chcel zomrieť...Znova ma začali prepadávať myšlienky a rozhodoval som sa, že zavolám ďalšiemu „kamarátovi“. Bol som veľký slaboch. Nakoniec som sa rozhodol a vytočil číslo. Čakám, s obavou, či sa mi vôbec ozve. Ozval sa. Povedal som svoju prezývku a vravím mu – „sľúbil si mi, že keď budem v núdzi, tak mi pomôžeš“. Dohodli sme sa. V noci som sadol do vlaku a vycestoval za ním. Vystúpil som na stanici a smeroval na ulicu, na ktorej

sme sa dohodli. Bol som už o niečo kľudnejší. Vo vlaku som užil poslednú dávku liekov, ktoré som mal odložené na najhoršie časy. Myšlienky mi prerušil ostrý hvizd. Spod brány sa ozvalo: „ Pod' rýchle, nech ťa nikto nevidí!“ Zatvoril bránu, previedol ma cez tmavý dvor. Po tme sme zostúpili do nejakej pivnice. Boli tam viacerí. Niektorých som poznal z väzenia. Privítali ma so slovami – pod' medzi nás. Naše zákony poznáš. Žiješ len dovtedy- pokiaľ na nás nepadne podozrenie. Pod' si najskôr vypiť.“

Bolo to tam hrozné. Ale po pár pohárikoch a liekoch som sa o chvíľu už cítil lepšie. „Daj si ešte. Bude ti fajn. Zatiaľ ti pomôžem. Na začiatok. Ale neskôr si musíš zadovážiť peniaze. Ako ťa poznám, ty ich zoženieš.“ Ponuka sa mi nesmelu vkrádala do uší a do ubolenej duše. Je to ako dlaň, čo zahládza boľavé ryhy na duši a hlboké rany na srdci. Bledá, vycivená ruka nesmelu ponúka cigaretu Marišky. Chceš? „Zmizni!“ Mlčí. Zrazu sa mi v mysli vybavuje moja najbližšia rodina. Počujem hlasy ako mi hovoria, keď som sa vrátil z väzenia a stál som vo dverách – „čo tu chceš? Kedy ťa pustili?“ Predstavujem si ako sa so sklonenou hlavou a so slzami v očiach obraciam a odchádzam. Začali sa mi vynárať všetky bolesti, výčitky svedomia a všetko to zlé, čo som spôsobil svojej rodine. Pripaľujem si cigaretu a počujem ako ma ktosi volá do kúta. Ku svetlu. „Pod', daj sem ruku. Bude ti fajn. Svet v ružových okuliaroch, krásnych farbách, bez problémov. Kto by po tom netúžil? Naťahujem ruku za sľubovaným rajom. Ostatní sa mi vyškerajú. „Zvykneš si. Neboj sa! Ale stále to nebude za darmo“ Zo slastného snenia ma preberá ďalší hlas. „Pár krát ti pomôžeme, ale potom musíš platiť. Aj smrť niečo stojí!“ Na to sa aj ostatní zasmejú. Ilúzie sa vkrádajú do sveta mojej duše. Rozprestiera sa v nej pokoj, ale odkiaľsi sa vkráda chladný strach. Preberá ma kamarát „Už musíš ísť! Tak ako sme sa dohodli – pár krát ti pomôžem, ale zháňaj si peniaze.“

Vyviedol ma von na ulicu a ja som sa vydal smerom ku stanici. Nad mestom svietil mesiac. Taký chladný ako tí úbožiaci, od ktorých som práve odišiel. Takto som sa túlal. Pil a drogoval, až dovtedy, kedy som prvý krát navštívil Litmanovú a – nenastúpil do Žakoviec.

Vydávať svedectvo vyžaduje od nás všetkých odpovedať si na otázky. Aký som dnes? Čo som urobil konkrétne pre to, aby som zmenil svoj život a aby som neupadol do rovnakých chýb?

Túto nepatrnú časť krátkeho filmu z môjho života píšem ako svedectvo o láske našej nebeskej Matky ku mne a veľkého milosrdenstva nášho Pána Ježiša Krista, ktorý mi podal svoju ruku bez toho, že si ju zašpiní- a vytiahol ma z toho najväčšieho bahna, do ktorého človek môže padnúť a tiež preto, aby moje chyby a môj šťastný život poslúžili pre poučenie iným, ktorí to potrebujú.

Matka Božia – ďakujem Ti za vyslobodenie z otroctva alkoholu a drog!

Jožo

zdroj: www.horazvir.sk